

Καὶ τὸ πλοῖο ὡς τόσο αὐλάκωνε μὲ σιγηλὸ παφλασμὸ τὰ ἤ-
 συχα νερά, κι' ἐπροχωροῦτε ἀδιάκοπα μὲ φουσκωμένα τὰ ὀλόα-
 σπρα πανιά του, σιμώνοντας τὸ μέρος ποῦ ἀποφασίστηκε νὰ γίνη
 ἡ ἐκτέλεσις . . .

— Λοιπὸν κανένας σας δὲν ἀποφασίζει νὰ γίνη δήμεσις γιὰ νὰ
 γλυτώσῃ; τοὺς ρώτησε γιὰ ὑστερνή φορά ὁ καπετάνιος.

— Ἐγὼ! ἀκούστηκε ἀδύνατα μιὰ φωνὴ μέσα ἀπὸ τοὺς 40...
 Ἦταν ὁ Κεριοῦτης ποῦ γιὰ νὰ σώσῃ τὸ κουφάρι του ἔπαιρνε 'ς
 τὸ λαιμὸ του 39 ἀθώαις ψυχαῖς! . . .

Ἐφθασε τέλος τὸ καράβι ὅτι ἐγλυκοχάραζε 'ς ἓνα ξερόβραχο,
 ποῦνε ὀπίσω ἀπὸ τὸ Κρῦο νερό, κι' ἐκεῖ 'ς τὴν ἔρμη κορυφή του
 ἐχύθηκε τὸ αἷμα 39 ἀνθρώπων ἀπὸ τὸ βέβηλο χέρι τοῦ Κερι-
 οῦτη, τοῦ αἵτιου τοῦ θανάτου των . . .

Ἀπὸ τότες ὁ βράχος ἐκεῖνος, ποῦ σήμερα εἶνε χωρισμένος ἀπὸ
 τὴ λοιπὴ στεριά καὶ σχηματίζει ἓνα μικρὸ ἀπότομο νησάκι,
 ὠνομάστηκε «ὁ βράχος τῶν 39.» Ἐμεινε δὲ μέχρι σήμερον ἡ
 παροιμία, ποῦ ὑπερήφανεύονται νὰ τὴν ἀκοῦνε οἱ κουτοπόνηροι
 Κεριοῦτες . . . «πάντα Φράγκος πρεβεδοῦρος καὶ ποτὲ κι' ἓνας
 Κεριοῦτης;!»

Ζάκυνθος, 1891.

ΑΝΔΡΕΑΣ Α. ΑΒΟΥΡΗΣ

ΩΡΑΙ ΣΧΟΛΗΣ

Ὁ ἱερεὺς πρὸς μέθυσον :

— Ἀκουσε, Γιάννη· δὲν σοῦ εἶπα χίλιας φοραῖς ὅτι τὸ
 κρασί εἶνε ὁ χειρότερός σου ἐχθρός;

— Μά, παπᾶ μου, γι' αὐτὸ ἴσα—ἴσα τὸ ἀγαπῶ κ' ἐγώ. Δὲν
 λέγει τὸ Εὐαγγέλιον «ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν;»

Καὶ ὁ ἱερεὺς ἐν ἀμνηχανίᾳ :

— Ναί, ἀλλὰ δὲν λέγει καὶ ρά . . . τοὺς καταπίνωμεν!

* *

Ἐν τῷ Πλημμελειοδικεῖῳ. Ὁ πρόεδρος ἐρωτᾷ τὸν μάρτυρα :

— Γνωρίζεις καλὰ ἂν αὐτοὶ οἱ δύο κατηγορούμενοι εἶνε
 ὑπαδρευμένοι;

— Εἶμαι βεβαίωτατος, κύριε πρόεδρε. Τοὺς ἄκουα κάθε
 μέρα ρὰ μαλλῶνον.